

Súd: Krajský súd Košice  
Spisová značka: 5Co/621/2013  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7612221881  
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 03. 2014  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slobodník  
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2014:7612221881.3

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Slobodníka a sudcov JUDr. Táne Veščičikovej a JUDr. Andreja Šalatu, v právnej veci žalobkyne: I. Q., nar. XX.X.XXXX, bytom U., W. XXX/XX, právne zastúpený D. D. T., advokátom so sídlom v J. F. R., B. X, proti žalovanému: S. A. Ž. H., I..J., G. X, P., IČO: XX XXX XXX, právne zastúpený D.K.. G. G., advokátom so sídlom v P., F. XX, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves č.k. 9C/354/2012-138 z 24.9.2013

### rozhodol:

P o t v r d u j e rozsudok.  
Náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznáva.

### o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zrušil rozhodcovský rozsudok Arbitrážneho súdu Košice so sídlom Alžbetina 41, Košice spisovej značky 2C/100/2012 z 19.1.2012 a vyslovil, že žalovaný je povinný nahradiť žalobkyni na účet jeho právneho zástupcu trovy konania vo výške 276,23 €, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a že žalovaný je povinný zaplatiť na účet tunajšieho súdu súdny poplatok z návrhu vo výške 99,50 €, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Vychádzal zo zistenia, že dňa 25.2.2008 bola medzi žalobkyňou a žalovaným uzatvorená poistná zmluva č. XXXXXXXXXXXX so začiatkom poistenia dňa 29.2.2008 a koncom poistenia dňa 29.2.2055. Zmluva v závere obsahuje vyhlásenie osoby, ktorá poistnú zmluvu uzatvorila (žalobcu), že bola oboznámená so Všeobecnými poistnými podmienkami pre životné poistenie, ktoré sú súčasťou tejto poistnej zmluvy a všeobecné poistné podmienky žalovaného predložené žalobcom spolu s poistnou zmluvou č. XXXXXXXXXXXX, v časti XV. s názvom Rozhodcovské konanie obsahujú rozhodcovskú doložku, kde podľa bodu 1 tohto článku, poisťovňa a poistník sa dohodli, že všetky vzájomné spory a sporné nároky z poistenia sa rozhodnú v rozhodcovskom konaní pred rozhodcovským súdom. Rozhodcovské konanie sa zásadne riadi zákonom č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších doplnkov s výlukami a odchylnou právnou úpravou vykonanou týmto článkom, štatútom rozhodcovského súdu a jeho rokovacím poriadkom. Podľa bodu 2 uvedeného článku pokiaľ poisťovňa nepoverí osobitnú právnickú osobu zriadením alebo výberom špecializovaného stáleho rozhodcovského súdu resp. nezriadi stály rozhodcovský súd, bude rozhodcovský súd vytvorený od prípadu k prípadu troma fyzickými osobami poverenými na výkon rozhodcu zo strany poisťovne. S uvedeným vyjadruje poistník súhlas svojím podpisom na týchto všeobecných poistných podmienkach.

Súd citoval § 39, § 52, § 53 ods.1, 2, 3, 4, 5 O.z., ďalej § 40, § 41 ods.1, § 43 ods.1 zák.č. 244/2002 Z.z. a dôvodil, že poistná zmluva uzavretá medzi účastníkmi konania dňa 25.2.2008, o nároku z ktorej rozhodoval rozhodcovský súd, je spotrebiteľskou zmluvou podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka. Z poistnej zmluvy je zrejmé, že žalovaný ako poisťovateľ konal v rámci predmetu svojej činnosti podľa výpisu z Obch. reg. Žalobkyňa je spotrebiteľom, keďže uzatvorila zmluvu

ako fyzická osoba. Z predloženej poisťnej zmluvy, ani rozhodnutia rozhodcovského súdu nie je zrejmé, aby žalobkyňa pri uzatváraní poisťnej zmluvy konala v rámci svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti. Pre spotrebiteľské zmluvy je prítom charakteristické, že sa jedná o zmluvy, ktoré sú uzatvárané opakovane s veľkým počtom zákazníkov, pričom návrhy týchto zmlúv sú pripravené na vopred predtlačenej tlačivách a spotrebiteľ nemá možnosť zmeniť obsah takto navrhnutých zmlúv. Týka sa to aj predmetnej veci, pretože poisťná zmluva bola vyplnená na vopred pripravenom predtlačenej tlačive, do ktorého boli len vpísané údaje týkajúce sa žalobkyne.

Žalovaný v konaní namietal nesplnenie procesných podmienok na rozhodnutie v tejto veci tunajším súdom. Vzhľadom na vyššie uvedené vo veci ide o spor, ktorý má svoj základ v spotrebiteľskej zmluve a návrh bol podaný žalobkyňou ako spotrebiteľom, z toho dôvodu je podľa § 4 ods. 2 písm. za/ zákona č. 71/1992 Z.z. o súdnych poplatkoch žalobkyňa oslobodená od platenia súdnych poplatkov pre toto konanie a teda námietka nesplnenia poplatkovej povinnosti žalobkyňou uplatnená žalovaným v písomnom podaní zo dňa 26.11.2012 nie je dôvodná. Žalovaný v priebehu konania namietal aj miestnu príslušnosť okresného súdu na rozhodovanie vo veci. Miestna príslušnosť tunajšieho súdu je daná podľa § 88 ods. 2 posledná veta O.s.p.. V tejto súvislosti súd poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach č. 11Co/69/2013-75 zo dňa 13.2.2013, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie súdu zo dňa 13.12.2012 o zamietnutí námietky žalovaného o miestnej nepríslušnosti tohto súdu na konanie. Žalovaný uplatnil v konaní aj námietku podľa § 106 ods. 1 O.s.p. ku prednosti kompetencie rozhodcovského súdu pred kompetenciou všeobecného súdu, v dôsledku čoho navrhol konanie zastaviť pre nedostatok podmienky konania. K tejto námietke nedostatku právomoci súdu je potrebné uviesť, že predmetom konania je zrušenie rozhodcovského rozsudku, pričom podľa ustanovenia § 40 zákona č. 244/2002 Z.z. je na uvedené konanie daná právomoc všeobecnému súdu. Táto právomoc všeobecného súdu na rozhodovanie v uvedenej veci je daná bez ohľadu na to, či zo strany účastníkov rozhodcovského konania bol alebo nebol daný odpor proti rozhodcovskému rozsudku. Vzhľadom na uvedené má súd za to, že v konaní boli pre rozhodovanie vo veci tunajším súdom splnené všetky procesné podmienky konania.

Rozhodcovská doložka, na základe ktorej rozhodcovský súd rozhodol, je súčasťou všeobecných poisťných podmienok. Konkrétne je uvedená v článku XV. všeobecných poisťných podmienok s názvom Rozhodcovské konanie a v osobitných dojednaniach. Je tak súčasťou dlhého neprehľadného textu písaného malými písmenami a splyva s ostatnými podmienkami uvedenými vo všeobecných poisťných podmienkach. Podľa rozhodcovskej doložky všetky vzájomné spory a sporné nároky z poistenia budú rozhodnuté v rozhodcovskom konaní. Rozhodcovská doložka tak znemožňuje poistenému - spotrebiteľovi zvoliť si spôsob riešenia prípadného sporu a núti ho v prípade sporu alebo sporných nárokov podrobiť sa výlučne rozhodcovskému konaniu. Tým mu je ako spotrebiteľovi odobratá možnosť brániť svoje práva pred všeobecným súdom. Uvedeným rozhodcovská doložka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Význam rozhodcovskej doložky v porovnaní s ostatnými zmluvnými podmienkami je totiž osobitý a to z dôvodu, že táto rieši otázku kto v prípade sporu bude rozhodovať o právach a právom chránených záujmoch vyplývajúcich zo zmluvy. Cieľom rozhodcovskej doložky tak, ako je formulovaná v danom prípade je dosiahnuť, aby všetky prípadné spory medzi zmluvnými stranami boli prejednané výlučne rozhodcom a tým znemožňuje voľbu spotrebiteľa dosiahnuť rozhodovanie sporu všeobecným súdom. Súd v tejto súvislosti poukazuje aj na smernicu Rady č. 93/13/EHS, ktorá uvádza niektoré nekalé podmienky vo svojej prílohe, kde podľa písm. q/ bod 1 tejto prílohy neposkytnúť spotrebiteľovi právo alebo mu brániť v uplatňovaní práva podať žalobu alebo podať akýkoľvek iný opravný prostriedok, najmä vyžadovať od spotrebiteľa, aby riešil spory neupravené právnymi ustanoveniami výhradne arbitrážou. Rozhodcovská doložka v danej veci núti spotrebiteľa podrobiť sa v prípade sporu výlučne rozhodcovskému konaniu je aj v rozpore s dobrými mravmi a teda je neplatná aj podľa ustanovenia § 39 Obč.zák. Už len vzhľadom na uvedené skutočnosti je preto možné konštatovať, že rozhodcovský súd založil svoju právomoc na neplatnej rozhodcovskej doložke a preto bolo potrebné rozhodcovský rozsudok č. 2C/100/2012 zrušiť. Súd dôvodil, že predmetná rozhodcovská doložka nebola individuálne dojednaná tak, ako to tvrdil žalovaný, keďže on poukázal prítom na osobitné zmluvné dojednania, ktoré žalobca samostatne podpísal. Žalovaný nepreukázal skutočnosť, aby bola žalobkyňa riadne oboznámená so všeobecnými poisťnými podmienkami. Žalobkyňa všeobecné poisťné podmienky a osobitné zmluvné dojednania podpísala, ale to ešte neznamená, že žalobkyňa sa skutočne mala možnosť s týmito podmienkami aj oboznámiť. Všeobecné poisťné podmienky, ale aj osobitné zmluvné dojednania sú písané malými písmenami, obsahujú množstvo právnickej terminológie. Je nemožné, aby žalobkyňa ako priemerný spotrebiteľ mala možnosť si ich prečítať a aby pochopila ich text v krátkej dobe, bez možnosti sa s nimi vopred riadne oboznámiť. Uvedené je zrejmé z toho, že všeobecné poisťné podmienky a osobitné zmluvné dojednania boli žalobkyňou podpísané v deň uzatvorenia poisťnej zmluvy resp. spolu s poisťnou

zmluvou, keďže je v nej výslovne uvedené, že jej súčasťou sú všeobecné poisťné podmienky. Na uvedenom nemení nič skutočnosť, že žalobkyňa podpísala samostatne aj osobitné zmluvné dojednania odkazujúce na rozhodcovskú doložku, ktoré sú len pokračovaním predtlačenej formulára poisťných podmienok. Zo strany žalovaného nebolo preukázané jeho tvrdenie, že žalobkyňa ako spotrebiteľka mala možnosť odmietnuť podpísať rozhodcovskú doložku bez toho, aby tým bol dotknutý zmluvný vzťah, táto skutočnosť nevyplýva zo zmluvy, ani zo Všeobecných poisťných podmienok a ani z osobitných zmluvných dojednaní.

Poukazujúc na vyššie uvedené skutočnosti mal súd za to, že rozhodcovská doložka v článku XV. všeobecných poisťných podmienok a osobitných zmluvných dojednaniach je neprijateľnou podmienkou a teda absolútne neplatnou zmluvnou podmienkou vzhľadom na jej rozpor s ustanoveniami o spotrebiteľských zmluvách a ustanoveniami Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Rozhodcovský súd preto nemohol rozhodnúť na základe tejto doložky a teda nemal právomoc vo veci konať. Súd preto návrhu žalobkyne vyhovel a predmetný rozhodcovský rozsudok zrušil a aj keď žalobkyňa v žalobnom návrhu žiadala o odklad vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku sp. zn. 2C/100/2012. o tomto návrhu bolo už v konaní rozhodnuté uznesením č. 9C/354/2012-81, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 13.8.2013.

Súd priznal aj trovy konania žalobcovi podľa § 142 ods.1 O.s.p. spolu 276,23 €. Žalobkyňa je pre toto konanie oslobodená od súdnych poplatkov podľa § 4 ods. 2 písm. za/ zákona č. 71/1992 Z.z. a súd jej návrhu vyhovel. Z tohto dôvodu súd zaviazal žalovaného zaplatiť súdny poplatok z návrhu na začatie konania. Výška súdneho poplatku bola určená podľa položky 1 písm. b/ sadzovníka súdnych poplatkov t.j. vo výške 99,50 €.

V podanom odvolaní žiadal žalovaný podľa § 205 ods.2 písm.a/ O.s.p. napadnutý rozsudok zrušiť (§ 221 ods.1 písm.h/ O.s.p.) a § 205 ods.1 písm.c/ O.s.p. namietať nesprávne právne posúdenie a vrátiť na ďalšie konanie alebo prerušiť konanie z dôvodu, že na ústavnom súde sa bude prejednávať dôležitá právna otázka súvisiaca s týmto sporom a to až do ukončenia sťažnosti konania pred ústavným súdom pod č.k. II. ÚS 382/2012.

V odvolaní namieta tak ako aj v iných konaniach, že ku dňu 29.1.2010 došlo k zániku poisťnej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX v dôsledku žiadosti žalobcu s vyrovnanou bilanciou poisťného a že pohľadávka žalovaného sa sčasti odvíja od provízie, ide o náklady jeho rozrátané do poisťného po celú dobu predpokladaného platenia poisťného (od 29.2.2008 do 29.2.2055). Pre žalovaného bol zložený postoj žalobcu ako poisťníka k uzavretej poisťnej zmluve ako aj záujem žalovaného na stabilite poisťného vzťahu. Súd nesprávne posúdil aj znenie čl. XV. VPP, lebo Rozhodcovská doložka ako hmotnoprávny úkon sa nachádza v osobitnej súčasti VPP, v osobitných zmluvných dojednaniach č. 01/2007, ktorú si obe zmluvné strany individuálne dojednali a opatрили samostatným podpisom. Súd správne nehodnotil ani to, že návrh na uzavretie poisťnej zmluvy predložil žalobcovi tretí subjekt, ktorý je nezávislý od žalovaného a to sprostredkovateľka poistenia, ktorá vykonávala poistenie na živnostenské oprávnenie. V súvislosti s ochranou spotrebiteľa súd nesprávne vyhodnotil, lebo treba k predmetnej problematike aplikovať nález Ústavného súdu ČR sp.zn. I. ÚS 3227/07 z 8.3.2011, ktorý rieši podstatu rozhodcovského konania. Z tohto nálezu vyplýva, že nie je dôvod pochybovať, že v rozhodcovskom konaní by neboli naplnené podmienky vyplývajúce zo spotrebiteľskej ochrany na európskej úrovni. Okrem toho napadnutím rozhodnutím bez existencie ďalšieho výroku o pokračovaní konania v merite sporu podľa § 43 ods.1 zákona o rozhodcovskom konaní bol mu s konečnou platnosťou upretý prístup ku spravodlivosti na uplatnenie zmluvného nároku zo zaniknutej poisťnej zmluvy od žalobcu. Ide o spravodlivé súdne konanie podľa § 43 ods.1 zák.č. 244/2002 Z.z. Individuálne dojednaná platná rozhodcovská doložka a všeobecne platné poisťné podmienky žalovaného z 21.5.2007 platia a treba ich považovať za platný úkon oboch strán v spore (literatúra Alexander J. Bělohávek: Ochrana spotrebiteľů v rozhodčím řízení - C-H-Beck 2012). Žalobca nemá vôbec mieru pre zodpovednosť za svoje právne jednanie. Žalovaný v odvolaní namieta argumentáciu súdu, ktorá obsahovo nadväzuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/1/2012 z 21.3.2013, lebo žalovaný úspešný bol so svojimi sťažnosťami pre porušenie svojich ústavných práv na Ústavnom súde SR, lebo mal viacero prijatých ústavných sťažností, resp. po nálezoch ústavného súdu (formulované rozhodnutie NS SR 2 Cdo/5/2012). Uvedeným nálezom Úst. SR bolo zrušené uznesenie Najvyššieho súdu SR 2Cdo/5/2012 pre porušenie ústavných práv sťažovateľa. Právnu argumentáciu súdu prvého stupňa je naviazaná na argumentáciu žalobcu a vychádza z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/1/2012 a z jeho odôvodnenia vyplýva, že toto logicky neobstojí a žalovaný ju považuje za nesprávny právny záver, súčasne žiada prerušiť konanie do ukončenia sťažnostného konania pred Ústavným súdom SR pod II. ÚS 382/2012 v konaní o sťažnosti, lebo je to prejednávaná dôležitá právna otázka súvisiaca s týmto sporom.

Žalobca v súvislosti s návrhom na prerušenie konania navrhol potvrdiť rozsudok ako vecne správny vo vyjadrení k odvolaniu a žiadal priznať trovy odvolacieho konania, poukázal na viacero rozsudkom Európskeho súdneho dvora, Oceáno Grupo Editorial a Salvat Editores, C-240/98 až C-244/98, Mostaza Claro, C-168/05 Zb. s. I-10421, bod 25, tiež čl. 37 uznesenia súdneho dvora vo veci C-76/10 Pohotovosť/Krčkovská (č.l. 155 spisu). Ďalej argumentoval vo vyjadrení, že smernica Rady 93/13/EHS ukladá členským štátom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol viazaný nekalými podmienkami, cieľom je garantovať vyššiu kvalitu života bežných ľudí (napr. rozsudok Asturcom bod 51). O.i. rozhodcovský rozsudok je vydaný v spotrebiteľskej veci v rozpore so zákonom, lebo rozhodcovská zmluva, na ktorej sa zakladá právomoc rozhodcovského rozsudku, nebola vôbec uzatvorená alebo uzatvorená neplatne. V žiadnom prípade nebol žalobca oboznámený so všeobecnými poistnými podmienkami pre životné poistenie Prvej československej poisťovne Rapid, a.s., ktoré sú súčasťou tejto poistnej zmluvy, táto zmluva uzatvorená so spotrebiteľom, mala byť akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, nebola výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán, aj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6 M Cdo 9/2012 poukazuje na to, že neznalosť zákona síce neospravedlňuje „ignorantia iuris non excusat“ (č.l. 156 spisu), ale najdôležitejším princípom v spotrebiteľských sporoch je princíp ochrany spotrebiteľa, lebo vychádza z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov realite praktického života a teda treba vychádzať aj zo zdravého rozumu, ktorý odporuje požiadavka na podrobnej znalosti právnych predpisov zo strany spotrebiteľa - uznesenie NS SR 6 M Cdo 9/2012. Rozhodcovskú doložku si žalobca osobitne nevyjednal a nemal na výber vzhľadom na jej splnenie s ostatnými poistnými podmienkami v zmluve a mohol len zmluvu ako celok odmietnuť - Smernice 93/13/EHS a teda aj rozpor s § 53 OZ pre hrubý rozpor s dobrými mravmi. Chýba ďalej akákoľvek špecifikácia v rozhodcovskom rozsudku a trovy sú zjavne neprimerané k výške dlhu (je to rozpor v neprospech žalobcu s § 40 ods.1 písm.g/ zák.č. 244/2002 Z.z. a ďalej rozhodcovská doložka bola opakovane vyhodnotená NS SR uzneseniami ako neprijateľná vo veciach 2Co/245/2010 a 6Cdo/1/2012 ako aj 2 M Cdo 1/2012. Slovenská republika neaplikuje ustanovenia na ochranu spotrebiteľa dôsledne a čelí zo strany Európskej komisie výzve pre porušenie č. 2012/4165, v ktorej sa konštatuje Európskej komisie, že zo strany súdov a orgánov Slovenska si neplnia tieto úrady povinnosti podľa čl. 2, 6, 7 smernice 93/13/EHS, čl. 3 písm.a/, čl. 5 ods.6, čl. 10 ods.2 a čl. 22 a 23 a čl. 24 ods.1 smernice 2008/48/ES, čl. 2 písm.b a čl. 3 ods.1 smernice 2005/29/ES ako aj čl. 47 Charty základných práv. Pozitívne je hodnotené uznesenie NS SR z 21.3.2012 sp.zn. 6Cdo/1/2012 (ide o rovnakého žalovaného a rovnaké poistné podmienky), i keď jeho nedostatkom je dostatočné odôvodnenie a absencia odkazov na judikatúru Súdneho dvora, lebo predtým judikatúra na Slovensku nebola jednoznačná a bola nejasná, a preto sa Európska komisia obávala, že Slovenská republika doteraz nezabezpečuje dostatočné záruky pre ex offio súdnu ochranu spotrebiteľa. Zároveň pripojil žalobca aj na č.l. 157-171 uvedené závery Európskej komisie podpísané tajomníčkou Valérie DREZET-HUMEZ.

Odvolací súd postupom podľa § 156 ods.3 O.s.p. - verejným vyhlásením rozsudku, prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia odvolacieho pojednávania, lebo podľa § 214 ods. 2 O.s.p. (v ostatných prípadoch, t.j. neuvedených v § 214 ods. 1 O.s.p. možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania), v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods. 1, 3 O.s.p. a zistil, že rozsudok je vecne správny, preto ho potvrdil podľa § 219 ods. 1,2 O.s.p., súd správne zistil skutkový stav veci, správne ju právne posúdil, odôvodnenie má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, pretože dôvody rozsudku sú správne a zákonné.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov resp., ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosť), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132 až § 135 O. s. p., preto tento odvolací dôvod nie je daný.

Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu a tak nie je daný odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. c) O.s.p.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, to znamená vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie). O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, prípadne ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania).

Súd použil správny právny predpis, správne ho i vyložil (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania), takže ani tento odvolací dôvod nie je daný a na vecnej správnosti napadnutého rozsudku, nič nemenia ani skutočnosti uvedené v odvolaní.

Z ust. § 153 ods. 1 vyplýva, že súd rozhodne na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich alebo o ich pravdivosti nemá dôvod na závažné pochybnosti.

Zákon v ust. § 120 ods. 1 veta tretia O.s.p. vychádza z toho, že súd nie je pri vykonávaní dôkazov odkázaný len na formálny návrh účastníka na vykonanie dôkazu (súd prvého stupňa ako aj odvolací súd), ale pripúšťa možnosť vykonať aj iné, účastníkmi konania nenavrhované dôkazy. Ich vykonanie však podmieňuje ich výnimočnosťou ako aj ich nevyhnutnosťou pre rozhodnutie vo veci. Ide teda o také dôkazy, ktoré vyplynú z doterajšieho priebehu konania bez toho, aby zákon ukladal súdu povinnosť takéto dôkazy vyhľadávať. Pritom právo súdu vykonať aj účastníkmi konania neoznačené a nenavrnuté dôkazy zostáva len v polohe možnosti a nie povinnosti, je to potom len na súde, aby v každom konkrétnom prípade posúdil, či výnimočne vykoná aj iné dôkazy ako navrhujú účastníci. Ak však dôkaz potrebný a nevyhnutný pre rozhodnutie vo veci vyjde v priebehu konania najavo a súd má o ňom vedomosť, bez ohľadu na návrhy účastníkov konania môže a zároveň aj musí súd výnimočne takýto dôkaz vykonať. Súd prvého stupňa správne po takýchto dôkazoch nepátral, pretože je vecou účastníkov konania, aby vykonanie navrhli a aby sa starali o svoje práva, a správne považoval za dostačujúci zistený skutkový stav, keď vychádzal zo znaleckých posudkov v riešenej veci. Súd prvého stupňa preto v každom štádiu konania zvažil, ktoré dôkazy vzhľadom k uplatňovanému petitu bolo potrebné výnimočne a nevyhnutne vykonať pre rozhodnutie vo veci.

Súd prvého stupňa správne rozhodol aj vo výroku o náhrade trov konania a odvolací súd preto s poukazom na § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil rozsudok.

Odvolací súd hodnotí odvolanie ako neopodstatnené.

Odvolací súd súhlasí s dôvodmi uvedenými v rozsudku a v súvislosti s ochranou práv spotrebiteľa a keďže zatiaľ nie je zaistená účinná kontrola zo strany súdov a vzhľadom na porušenie č. 2012/4165 konštatované Európskou komisiou Generálny sekretariát v Bruseli v roku 2013 (stále zastúpenie Slovenskej republiky pri Európskej únii v Bruxelles) je treba prísne dodržiavať smernicu 93/13/EHS a pre budúcnosť zabezpečiť účinnú ochranu spotrebiteľov pred nekalými zmluvnými podmienkami v zmysle čl. 3 tejto smernice a okrem toho pre budúcnosť je treba, aby rozhodcovské súdy uplatňovali sankcie stanovené v § 11 zák.č. 129/2010 za neuvedenie RPMN (ročná priemerná miera nákladov v zmluvách o spotrebiteľskom úvere) ako sa to vyžaduje v § 9 ods.2 zák. č. 129/2010, toto neuplatnenie sankcie je v rozpore s účinným uplatňovaním čl. 23 a čl. 24 ods.1 smernice 2008/48/ES. Aj keď sa komisia zaoberá v rozsiahlom odbornom materiáli chybami rozhodcovských konaní, kde bola účastníkom spol. POHOTOVOSTĚ, všeobecne konštatuje, že Slovenské orgány okrem zásad uvedených v príslušnej judikatúre súdneho dvora by mali zohľadniť aj odporúčania Európskej komisie o mimosúdnom urovnávaní spotrebiteľských sporov ako aj návrh Európskej komisie na smernicu Európskeho parlamentu a Rady o alternatívnom riešení spotrebiteľských sporov, ktorou sa mení a dopĺňa nariadenie ES č. 2006/2004 a smernica 2009/22/ES, avšak tieto návrhy vylučujú mimosúdne riešenie sporov na urovanie spotrebiteľských sporov. Situáciu spotrebiteľov však treba zlepšiť okamžite. Zároveň odvolací súd dodáva, že účel spomínanej smernice je, aby sa dodržal čl. 288 ods.3 ZFEU (zmluvy o fungovaní Európskej únie). V časti materiálu sa spomína sa aj smernica o uplatňovaní pravidiel týkajúcich sa nekalých obchodných praktík (smernica 2008/29/ES) v závislosti na povinnosti Slovenskej obchodnej inšpekcie vo vzťahu k spotrebiteľom a spoločnostiam, ktoré uzatvárajú zmluvy so

spotrebiteľmi. Keďže Súdny dvor vo veci C 76/10 POHOTOVOSTĚ zistil, že neexistujú dostatočné záruky zo strany najvyššieho súdu, lebo nejde o jasné rozsudky, že Slovenské súdy budú odteraz vykladať § 45 ods.1 písm.c/ zákona o rozhodcovskom konaní a pravidlá Exekučného poriadku v súlade so zásadou ekvivalencie ako ju chápe Súdny dvor, budú musieť posudzovať ex offa nekalé zmluvné podmienky pred vydaním povolenia na vykonanie rozhodcovského rozsudku.

Odvolací súd aj s poukazom na správnu aplikáciu § 54 ods.1 Obč.zák. a § 39 Obč.zák., § 9 ods.6 a 7 prvej vety zák.č. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch odkazuje v celom rozsahu na vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaného a poukazuje na presvedčivé dôvody uvedené v rozsudku súdu prvého stupňa, pre ktoré musel tento súd žalobe vyhovieť. O.i. platné Slovenské právne predpisy nemožno pokladať za predpisy, ktoré zatiaľ by boli v súlade s čl. 2 písm.b/ a čl. 3 ods.1 smernice 2005/29/ES, a preto nemožno vychádzať len z nekalých zmluvných podmienok podľa smernice už konštatovanej č. 93/13/EHS, keďže Slovenské právne predpisy zatiaľ aj prostredníctvom súdov spotrebiteľom neprimerane sťažujú uplatnenie ich práv. Odvolací súd v súlade s ustálenou súdnou praxou z hľadiska preukázateľne neplatných rozhodcovských zmlúv v súvislosti s rozhodcovskou doložkou aj so zreteľom, keď spotrebiteľ v danej veci žalobca mohol len zmluvu ako celok odmietnuť alebo podpísať, nemal na výber si vyjednať ostatné poistné podmienky, rozhodcovská doložka je neplatná aj pre hrubý rozpor s dobrými mravmi podľa § 40 ods.1 písm.j/ zák.č. 244/2002 Z.z., a preto rozsudok súdu potvrdil podľa § 219 ods.1, 2 O.s.p. (pozri aj uznesenie Súdneho dvora vo veci C-76/10 POHOTOVOSTĚ/Korčkovská).

Odvolací súd nepriznal trovy v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi, lebo ide nepochybné o materiál, ktoré vo vyjadrení uviedol a ktoré znenie uvádza a zasiela rôznym súdom Slovenskej republiky, bez ktorých aj odvolací súd mohol rozhodnúť vo veci samej a toto vyjadrenie považuje za neúčelne vynaložené trovy v odvolacom konaní (§ 224 ods.1 a § 142 ods.1 O.s.p.).

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

#### **Poučenie:**

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.